

[Hanne Reintoft.]

get har virket, er nybyggeriets priser steget som aldrig før. Jeg vil gerne spørge boligministeren, om han for alvor tror, at en yderligere huslejeskat, betalt til de to fonds, vil få nogen virkning på byggeriets priser og finansiering. Det er en billig, og det er en uærlig argumentation for huslejeskatten, at den virker normaliserende på boligmarkedet.

Jeg er glad for, at socialdemokratiet endelig har erkendt, at forudsætningerne for boligforliget ikke har holdt, men det er sandelig rigtigt, at man ikke ville erkende det, da man havde flertal.

Den såkaldte normalisering, der fulgte forliget, betød, at vel blev den ældre boligmasse dyrere, men samtidig steg nybyggeriets priser med ca. 100 pct., så forskellen er betydelig større end i 1966.

De to forslag har til formål at forhindre en gentagelse af boligforligets fordyrende lejeforhøjelser. Hvis lejeforhøjelserne ved genudlejning gennemføres, sættes der en meget effektiv bremse på den rokering af lejerne, som alle er enige om er en fordel. Hvorfor skulle en enlig flytte fra en stor lejlighed hen i en mindre, hvis den, når den ved genudlejning belægges med en ekstra huslejeskat, bliver måske oven i købet dyrere end den store? Man behøver nu næsten ikke at være boligminister for at finde ud af, at det ikke kan lade sig gøre.

Nu er der nok ingen, der vil beskyldte den nuværende regering for at være særlig ungdomsvenlig, selv om jeg godt hørte ministerens rørende indlæg om ungdommens problemer i dag. Men huslejeskatten, der jo især vil ramme ungdommen, er en helt tydelig understregning af, at regeringens politik faktisk er direkte ungdomsfjendsk. Hidtil har unge, der har søgt lejlighed, væsentlig været henvist til det dyre nybyggeri. Få unge var så heldige at finde en bolig i den bestående boligmasse, men også dem agter regeringen nu at ramme. Det kan undgås ved gennemførelse af vore lovforslag. Der er altså lejlighed til at vise sig ungdomsvenlig.

Loven om lejeforhøjelse ved genudlejning vil ramme uretfærdigt og i flæng. Jeg ved, jeg er på linje med Lejernes Landsorganisation, når jeg stiller vore forslag. Boligministeren har før lagt megen vægt på organisa-

tionernes mening og gør det vel også, selv om den ikke lige går ind for ministerens ideer. Eller det er måske en betingelse for, at den har nogen vægt?

Vort forslag er også fremsat for at forhindre, at private udlejere skal have forøget deres indtægter ved boligudlejning. Det er en kendsgerning, som hverken boligministeren eller andre kan komme udenom, at lejeforhøjelserne vil være med til at forøge hastigheden i inflationen. Den højere husleje betinger større belåning og større salgspris. Det betyder yderligere pres på pengemarkedet til skade for de obligationskurser, der er så altafgørende for huslejen i nybyggeriet.

Københavns kommune har for nylig vedtaget, at man vil undgå huslejeskatten ved genudlejning af de kommunale myndigheder. Det var en klog disposition, foreslået af mit parti, og det er et eksempel, der bør efterfølges i folketinget ved en total opgivelse af den lov.

Når kommunisterne stiller forslag om ændring af lejelovens bestemmelser om lejekontrakter, er det, fordi der i bogstavelig talt alle nyere ejendomme bliver indført så mange forbehold og tilføjelser til de af boligministeriet godkendte kontrakttyper, at det selv for advokater er svært at finde ud af. Jeg er vidende om, at udlejere og lejere gennem år har ført retssager om fortolkning af kontraktbestemmelser. I enkelte af disse sager har boligministeriet også været direkte part. Forvirringen gør det næsten umuligt for den enkelte lejer at overskue, hvad der skrives under på ved lejemålets indgåelse, men lejerne er jo i den situation, at krav om tillægskontrakter fra udlejerens side faktisk ikke kan afslås, fordi de altid er i bolignød, fordi der altid er boligsøgende nok, der gerne vil have lejligheden og indgå disse tillægskontrakter. Lejeloven er jo i sin tid gennemført for at beskytte lejerne i en tid, hvor alle fordelene er på udlejerens side, og når ministeren stiller spørgsmål til mig, må jeg næsten stille et modspørgsmål: kan jeg ikke få et eksempel på, når man siger, der skal være et frit forhold mellem ejere og lejere, hvor lejerens frihed er? Hvor er lejerens mulighed for at stille nogen som helst betingelser? Kunne vi ikke få bare et enkelt eksempel på, hvor lejerens fordel er henne?

Værdien af loven bliver også umiddelbart